

Així com els empresaris pateixen de valent la reconversió del sistema financer propi, la Generalitat no li és aliena. El País Valencià, de fet, va ser el primer a recórrer al fons de liquiditat autonòmica (FLA) i a sol·licitar l'ajuda de l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) per poder pagar els proveïdors.

No va haver-hi tanta receptivitat durant la negociació dels Pressupostos de l'Estat del 2013, que han reduït d'un 35% la inversió al País Valencià, més del doble que el 16% de mitjana i només per sota de Navarra i les illes Balears, mentre Cantàbria, Castella-Lleó i Múrcia fins i tot han vist incrementada la inversió en comparació del 2012.

Aquesta ha estat l'única ocasió en què Fabra va marcar distàncies amb Rajoy, i amb una declaració sonora: "No podem estar-hi d'acord, ens sentim agreujats", va clamar enmig del desert. La resposta de Madrid va ser una indiferència més feridora encara: el president va reclamar –a través de diverses esmenes parlamentàries– 144 milions d'euros addicionals per "corregir els desequilibris existents" i Rajoy li'n va concedir 100.000, el 0,7%. Una almoïna solidària.

L'altra gran reivindicació al govern estatal, el corredor mediterrani, sí que serà satisfeta, ni que siga mínimament. La ministra de Foment, Ana Pastor, ha anunciat la creació d'un tercer carril ferroviari que alleugerisca unes vies de comunicació ara com ara poc eficients. No és allò que demanava l'empresariat i que el PPCV mateix defensava de manera aferrissada, però acontenta tothom al si del partit, ja que el corredor central –en pugna indissimulada amb el mediterrani– no en resultarà perjudicat, sinó que s'executarà paral·lelament.

En contraposició a Camps, Fabra no ha tingut inconvenient a fotografiar-se a Barcelona amb el president de la Generalitat, Artur Mas, ni a fer pinya amb ell i amb el president balear, José Ramón Bauzá, en defensa d'unes infraestructu-

El País Valencià ha mutat de motor del PP a pes ploma. En 18 mesos, Rajoy hi ha fet una visita

res competitives. Amb el govern català, Fabra també ha pogut tancar un acord de reciprocitat entre TV3 i Canal 9 [vegeu pàgines 42-45] i en persegueix un altre que permeta d'alternar el gran premi de fórmula 1 amb Barcelona. També comparteixen la necessitat de reformar el sistema de finançament, per bé que en el cas valencià, és clar, aquesta demanda no s'articula mitjançant la petició d'un pacte fiscal a la manera basca o navarresa, com sí que proposa Catalunya.

Al calaix resta un tema que va omplir planes i planes de diaris els últims anys: el transvasament de l'Ebre, que ara el PP no defensa obertament. L'aigua ha passat de ser una arma política a ofegar-se en un silenci perpetu. De restriccions, no n'hi ha, i l'aturada en sec del desenvolupament immobiliari de la costa –i dels camps de golf– no fa necessari els recursos hídrics que els dirigents del PP van reclamar durant més d'una dècada per terra, mar i aire. El líquid element els separa de Cospedal, la presidenta manxega, que aspira a reduir els hectòmetres que el Tajo desvia al Segura.

Pes ploma. En aspectes com l'aigua o els Pressupostos s'evidencia el poc pes de Fabra dins del PP estatal. És dels últims barons que ha arribat al càrrec, la mala reputació del País Valencià l'afecta directament i el perfil baix que el caracteritza tampoc no el fa destacar. Així s'entén el distanciament que mantenen Rajoy, Cospedal i la vice-presidenta del govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, cap dels quals no freqüenta el País Valencià, que en el seu dia fou paradigma del "bon govern".

Des que ara fa 18 mesos va ser escollit president espanyol, Rajoy hi ha efectuat una visita: el 13 de novembre del 2012, amb motiu d'un congrés de directius celebrat a València. Fins i tot per Falles –el gallec hi era un assidu abans del *cas Gürtel*– la presència governamental va circumscriure's al pas fugaç del ministre García-Margallo.

El PPCV ha mutat de motor del PP a pes ploma. Rita Barberà va afanyar-se a criticar-ho de seguida que Fabra va arribar a la presidència, però darrerament és Alfonso Rus, president de la Diputació de València, l'únic que explicita el desencís dels populars valencians amb Rajoy. "Rajoy no ha complit", va reblar setmanes enrere, de la mateixa manera

En primer terme, Ximo Puig (PSPV-PSOE) amb

que s'ha enfrontat verbalment amb Cospedal.

S'ho pot permetre, perquè Rus és un *outsider*. Fabra ha pogut rellevar els presidents provincials de Castelló i d'Alacant –Carlos Fabra i José Joaquín Ripoll, encausats en casos de corrupció– però no a ell, que manté un torcebraç públic amb el secretari general del PPCV, Serafín Castellano. Comarca a comarca, població a població, tots dos lluiten pel control del partit a la província.

A Castelló, Javier Moliner compacta el partit que fèrriment controlava Carlos Fabra, contra qui el jutge de Nules ha obert judici oral després de nou anys d'investigació, i és capaç de dir coses com que "en política, no n'hi ha prou amb ser innocent", en referència a Camps, a qui alguns sectors del PPCV volen rehabilitar després de la seua absolució definitiva. Camps continua com a diputat de les Corts valencianes però centra la seua activitat en les reunions del Consell Jurídic Consultiu, de què és membre nat.

Marga Sanz (EUPV) i al fons, amb els braços plegats Enric Morera (Compromís) i Serafin Castellano.

Pel que fa a Alacant, José Ciscar aixopluga campistes i zaplanistes, que viuen la seua postguerra particular. Amb l'autoritat de la seua posició de força, Ciscar ha aconseguit apaivagar els ànims.

Perquè Ciscar és molt més que la mà dreta de Fabra: és l'únic vice-president del Consell i el conseller de Presidència, Agricultura, Pesca, Alimentació i Aigua, a més de portaveu de l'executiu. Ciscar és la persona que transitòriament va assumir les atribucions del conseller d'Hisenda—quan José Manuel Vela va dimitir per haver filtrat, presumptament, un informe judicial al diputat Rafael Blasco, imputat pel desviament de les ajudes al Tercer Món— i qui dirigeix Aerocas, l'empresa pública que gestiona l'aeroport de Castelló, des que Carlos Fabra va haver d'eixir en anar a judici. I Ciscar és, a més, l'home de la Generalitat que supervisa els moviments al València CF, que l'administració ha passat a controlar a través de la fundació del club, avalada pel govern valencià amb el vist-i-plau de Francisco Camps.

El club de Mestalla no va poder respondre a una lletra de 4,8 milions d'euros d'un crèdit de Bankia i la Generalitat va haver-ho de fer per ell. “Les administracions no estem per a gastar-nos els diners en el futbol”, va avisar Fabra, que malgrat això no ho tindrà gens fàcil per a deslligar el club del seu govern: de moment Ciscar ha situat a la presidència de la fundació Aurelio Martínez, socialista i ex-president de l'ICO, amb l'esperança d'esquivar les crítiques de l'oposició.

“No puc retardar-me en el pagament als col·legis i mantenir la fórmula 1”, va admetre Fabra en aterrar a la presidència de la Generalitat. En aquest temps, però, ha optat per una solució intermèdia: ha renunciat parcialment al gran premi de fórmula 1—que se celebrarà cada dos anys per estalviar-se la meitat del cànon— però ha adquirit l'empresa privada Valmor, que va crear-se perquè, segons Camps, “la fórmula 1 no li coste un euro als valencians”. Ara el Consell n'ha heretat els deutes, superiors als 110 milions d'euros, i no veu malament la instal·lació

d'un parc temàtic de Ferrari a València, al voltant del qual ja ha encetat converses formals amb l'escuderia italiana.

Fabra sí que ha rescindit el Màsters de golf de Castelló i el Global Champions Tour d'hípica, i ha tret a la venda la Ciutat de la Llum d'Alacant—amb una multa superior als 240 milions, a l'esquena de la Generalitat— i l'aeroport de Castelló. Les ofertes són damunt la taula, però encara no hi ha hagut *fumata blanca*. En tots dos casos s'acceptaria una venda inferior a la meitat del cost per a l'erari públic. La Generalitat també negocia la venda del circuit de Xest i la privatització de la Ciutat de les Ciències.

A judici. Si penosa és la situació econòmica de la Generalitat i preocupants les expectatives electorals del PPCV a què s'enfronta Fabra, el calendari judicial encara li complica més les coses.

A la tardor hi haurà el segon judici derivat del *cas Gürtel*, que assegurarà al banc dels acusats tres diputats de les Corts: Milagrosa Martínez—ex-presidenta de les Corts i ex-consellera de Turisme—, Vicente Rambla—ex-vice-president primer— i Angélica Such, que també és ex-consellera de Turisme. Per a Martínez, la Fiscalia demana 11 anys de presó com a conseqüència de l'adjudicació reiterada a Orange Market del pavelló valencià de la fira turística de Madrid, Fitur.

En el *cas Gürtel* estan encausats, per presumpte finançament il·legal, els també diputats Ricardo Costa, David Serra i Yolanda García, el judici dels quals no arribarà fins el 2014 o el 2015, però n'hi ha de més ràpids—la vista *cas Cooperació*, per què està encausat Rafael Blasco, es preveu que arribe abans— i de més preocupants encara: el *cas Brugal*, per què estan imputats l'ex-alcalde d'Alacant, Luis Díaz Alperi, i l'actual alcaldessa, Sonia Castedo, ambdós diputats a les Corts, promet emocions fortes.

De fet, Castedo no ha tingut problema d'atorgar recentment a Enrique Ortiz, empresari omnipotent i un dels cervells de la trama Brugal, el sucós contracte de la recollida del fem de la ciutat. El pèrit Fabra no hi ha posat cap però. Està massa capficat a avaluar la desfeta provocada pel seu antecessor i a estalviar diners a l'empresa d'assegurances de baix cost en què sembla convertida la Generalitat.

Victor Maceda